

Dag 182 – donderdag 27 juni

Lagun ging heel vlot in zijn nieuwe bed gisteravond. Het is echt wel reusachtig nu maar ik ben blij voor hem. Hij kan zich er in makkelijk in draaien, ja hij kan er zelfs een wandelingetje in maken en met zijn favoriete kussentje bij hem heeft ie duidelijk uitstekend geslapen.

Koen vertrekt deze namiddag naar Graspop wat maakt dat ik achterblijf met drie viervoeters. Vanavond heb ik nog eens een Korenhuisavondje met An maar ik ben er gerust in, ik kan Lagun nu best wel eens een paar uurtjes in zijn bench achterlaten.

Zo gedacht, zo gedaan. Om zes uur vertrek ik, Lagun in zijn bench met een drinkbakje, een speeltje, een kauwtje en zijn favoriete kussentje. Hij geeft geen kik. En wanneer ik rond middernacht (dank u platte autobatterij...) pas terug thuis kom, tref ik gelukkig drie slaperige viervoertertjes aan. Alles lijkt peis en vree. Enkel Laguns drinkbakje ligt omver maar ik zie nergens sporen van gemorst water. Dat zit wel snor denk ik. Hoop ik.

Dag 183 – vrijdag 28 juni

Vandaag neem ik een dagje vrijaf van werk. Het wordt een echt rustdagje en mijn lichaam lijkt het wel nodig te hebben.

Ik voel me enigszins schuldig tegenover de viervoertertjes want die staren me de hele dag aan met een verwachtingsvolle blik maar ik veeg mijn schuldgevoel ietwat egoïstisch weg met de gedachte dat we dit weekend een heel weekend samen zijn en dat er heel wat leuke dingen op het programma staan.

Dag 184 – zaterdag 29 juni

Hoewel... leuke dingen?

Vandaag word ik om zeven uur gewekt door geblaf. Zeven uur!!! En 't is duidelijk Lagun. Hij steekt er een cadans in. Woef, een twee drie, Woef, een twee drie, Woef, ...

ARGH!

Ik blijf liggen uiteraard. Dit is een tekstboekvoorbeeld van een aandachtsblafje lijkt me. Pas na een twintigtal minuten houdt hij op. Jeetje. Ik wacht nog een minuutje en ga dan eens kijken beneden of er niet echt een andere reden was maar neen hoor, wanneer hij me hoort binnenkomen, richt hij even onschuldig zijn kopje op en maft dan gewoon lekker verder.

Ik kruip ook nog even in mijn mandje waar ik om negen uur in paniek wakker schrik. Het is groepstraining van Canisha vandaag om 10 uur in Evergem! Aaaaa... snel opstaan, ontbijten (ik dan toch), de woefkes inladen in de Micra (ja ja, alle drie samen met mij in een blikken doosje...) en wegwezen. Het is een wonder dat ik mooi op tijd arriveer met al mijn spullen.

Enkel Katrien met Eager en Gerrit zijn echter al in het centrum. Hm, vreemd?

Ja Veerle, de training begint dan ook maar om half elf hé. Zucht!

Enfin, het geeft ons wel de tijd om Lagun en Eager het even samen te laten uithangen met Xena. Na een kwartiertje zie ik dat Lagun al lekker begint te hijgen en ik hoop er een mak hondje aan te hebben tijdens de training. Maar niks is minder waar!

We moeten buiten trainen vandaag ondanks de miezerregen want binnen in de hangar is een giftig product gelekt. Ik ben er niet helemaal op gekleed maar we maken er het beste van. Voor zover dat kan met de twee Mechelaartjes die nu wel zicht hebben op ons oefenterrein. Darko test de veringen van de Micra terdege bij het zien van al die viervoeters. En Lagun? Die is afgeleid. Door zijn vriendjes in de auto? Op 't eerste gezicht niet. Hij kijkt althans niet in hun richting. Maar al helemaal niet in de mijne. Vandaag ben ik gewoon vervelende ballast aan de andere kant van die leiband precies. Ik haal nochtans mijn hele trukendoos boven: andere richting uitlopen, enthousiast kirren (ja, een verborgen talent), speeltje bovenhalen, zelfs piepballetje werkt niet vandaag. Snoepjes dan maar? Ze mogen normaal niet gebruikt worden als lokmiddel maar soms is het zo verleidelijk. Niet dat het uitmaakt want ondanks dat ik een van zijn jackpotsnoepjes bijna in zijn neus duw, heeft hij nog geen aandacht voor mij.

En dan sleurt hij me plots naar de dichtstbijzijnde struik. Voor een hoopje! Amai, was dat het?

Slechts gedeeltelijk zo zal even later blijken... een snoepje kan hem wel min of meer terug boeien maar daar blijft het ook weer bij. Pas wanneer ik zelfs geen *assis* meer krijg, slaat de wanhoop toe. *Down* kan ik al helemaal vergeten en *apporte* (waarbij ze een voorwerp uit je handen moeten vastpakken met hun snoet)? Wie maak je wat wijs Veerle?! Die oefen-gsm pakt 'em wel net lang genoeg in zijn muiltje om hem kapot te bijten en dan te laten vallen. De trainers gaan maar door met hun uitleg, oefeningen en notities en of ik nu bij de groep ga staan of mezelf en de puber volledig uit het zicht opstel, het maakt niet uit. Niks lukt vandaag en ik voel tranen van frustratie opborrelen. Neen hé Veerle, we laten ons toch niet kennen? Neen. Ik stop even met de oefeningen om wat op adem te komen en dan begint het goed te regenen. Gerrit beslist om de training verder te zetten binnen in het vergaderlokaal. Echt? Slik... met lood in mijn schoenen volg ik de meute naar een veel te krappe ruimte voor al die honden en begeleiders en bereid me voor op het ergste. En lang moet ik niet wachten.

Gerrit vraagt om alle honden los te maken en te laten lopen en spelen. Hij zal dan één voor één iemand aanduiden en vragen dat die persoon zijn hond terug bij zich roept. SLIK! Lagun schiet als een pijl uit een boog en weet niet waar eerst gaan likken. Hij lijkt wel bezeten en op een andere planeet.

En uiteraard duidt Gerrit mij als eerste aan. Maar wat heb ik een geluk: Lagun kwam toch net mijn richting uitgelopen, achternagezeten door drie vriendjes. Binnen de 3 seconden staat hij aan mijn zijde. Oef! Alleen... Gerrit vond dit wat té makkelijk. Ik mag hem terug laten lopen en als iedereen aan de beurt is geweest, duidt hij mij nog eens aan. En nu ligt Lagun onderaan in een bolletje hond helemaal aan de andere kant van de ruimte. Zucht. Het is met een klein hartje dat ik me recht stel en zijn naam roep. Eerste keer geen reactie, tweede keer echter... meteen prijs! Lagun kijk op, ik roep "viens" en hij zou de andere honden hebben verpletterd om tot bij mij te geraken! Oooooooo! And all is well again... ☺

Na de training vertrek ik meteen richting mijn ouders. De Mechelaartjes hebben immers lang genoeg in de auto gezeten natuurlijk. Lagun, die wel eens mag meerijden op de passagierszetel bij

gebrek aan plaats, laat zich meteen vallen en legt zijn kopje op mijn schoot. De rest van zijn lijf gedrapeerd op en over de passagiersstoel. Aandoenlijk. Ik smelt terug.

Bij mijn ouders laat ik hem nog een paar uurtjes uitrazen samen met Belle, Zanouche, Yana en Darko.

Ik heb er 's avonds niet veel werk meer aan.

Dag 185 – zondag 30 juni

Lekker uitslapen vandaag. En gelukkig maar want ondanks dat ik alleen ben dit weekend, heb ik er toch uitgezeten tot half twee. Niemand protesteert vandaag wanneer ik lang boven blijf.

Iets na de middag hebben we afgesproken bij Christel. Met de hele roedel. Dus ook Darko en Yana mogen mee.

Ik laad opnieuw alle viervoeters de Micra in en ze beginnen er wel de lol van in te zien eigenlijk. Onderweg zie ik veel tegenliggers, en vooral achterliggers breken van het lachen. Het moet wel lijken alsof er alleen maar hond in dat bakkie zit.

Bij Christel aangekomen worden we luid aangekondigd door 9 enthousiaste hondjes aan het hekken. Darko laat me nog eens merken wat voor een geweldige klankkast dat Micraatje toch is... Lagun, die kan niet wachten om te gaan kennismaken en zou bijna door het dakraampje zijn geklauterd. De enige die echter op het binnenkoertje mag blijven, is Larka en zij is dan nog eens vastgebonden aan een boom want ze mag echt geen inspanningen doen na haar elleboogoperaties. De dutse. Lagun ziet zijn kans schoon natuurlijk om haar te gaan terroriseren met zijn tong. Niet dat ze er echt vies van lijkt. Darko krijgt nog even een muilkorf aan maar dat blijkt eigenlijk niet nodig te zijn. Tja, die Canisha-honden, het zijn stuk voor stuk pareltjes hé. Telkens wanneer Darko over Larka gaat tronen en zijn stoerste en meest intimiderende zelve bovenhaalt, zet ze haar sluisse oogjes op, kijkt ze weg en laat ze hem zijn gang gaan met zijn opdringerig gesnuffel tot hij weer een minder hoge houding aanneemt. Slim woefie. Ik merk dat Lagun ook zo een fantastische kennis van de hondentaal heeft. Verademend!

De hele verdere dag verloopt zonder incidenten – zelfs wanneer we er trachten uit te lokken met Darko die immers een case vormt voor Christel in verband met agressie. Haar honden blijken de beste therapie te zijn voor mijn agressieveling! Of moet ik hem voortaan mijn watje noemen? 😊

Tegen de avond ontdekt Lagun nog even de vijver. Het is alsof hij voelt dat hij straks terug de auto in moet en dat hij nog net iets te proper en droog is naar zijn zin. Splashen, spetteren, buiklandingen bij het duiken, koprollen en dan lekker gaan rollen in een hoop groenafval. Heeeeeerlijk!

En dan de auto in. Yana heeft zich niet laten kennen en heeft lekker meegedaan. Wat een geurtje...

Dag 186 - maandag 1 juli

Terug naar de echte wereld vandaag. Die van Brussel meer bepaald.

Lagun ruikt echt nog naar vijver en ik merk dat we veel plaats krijgen in de trein deze ochtend. Een van onze recente nieuwe vrienden loopt ons zomaar voorbij zelfs in de trein. Nu ja, ik kan het de begeleider niet kwalijk nemen natuurlijk, hij is blind. Jonas, zijn geleidehond laat zich bijna verleiden door mijn kleine grut maar stapt dan toch maar moeiteloos mee met zijn baasje om vlak achter ons

te gaan zitten. Het wordt een moeizame treinrit voor mij met Lagun die voortdurend onder de zetel door naar Jonas wil. Hoewel, ik mag niet klagen eigenlijk. Al bij al zal het beperkt blijven tot tien minuten gesleur en gepiep. Jonas gaat er gelukkig niet op in en dat maakt mijn werk dan weer wat makkelijker.

's Middags mag Lagun mee naar de Exki. We zitten deze week wel alleen op de vertaaldienst voor het Nederlands maar een mens moet toch eten en mijn ex-collega Eric heeft Lagun nog nooit ontmoet.

We komen iets vroeger aan in de Exki dan Eric en zoeken al een tafeltje uit. Het lukt me om met plateau mét eten en drank tot bij een tafeltje te geraken en me te installeren in afwachting.

De beste plaatsjes, die uit de weg, zijn echter al ingepalmd en ik zie me genoodzaakt aan een druk gangpad te gaan zitten.

Wanneer Eric arriveert, trek ik even Laguns jasje uit en Lagun gaat al kwispelend flossen bij Eric. Zodra Eric stopt en het jasje terug aan gaat, kalmeert Lagun ook echter. Toeval?

Ik heb een lekker knabbelbeentje mee voor Lagun en ik geef het hem. De hele lunch wordt echter een fameuze "opzij"-oefening. We zitten echt in de weg. En met "we" bedoel ik uiteraard een flatje dat zich graag heel erg groot uitspreidt over de koele vloer.

Het wordt niet bepaald ontspannend maar Lagun doet het wonderwel goed en laat zich makkelijk van de ene hoek in de andere duwen en lokken door mij.

's Avonds krijgen we wederom de prehistorische trein. Pffff. Gelukkig is de vakantieperiode nu duidelijk wel echt begonnen en zit mijn coupé maar halfvol. Lagun kan zijn pootjes nog een beetje strekken maar neemt er genoeg mee zich aan mijn voeten te nestelen. Zou hij moe zijn? ☺

Dag 187 - Dinsdag 2 juli

De hele dag kan meneertje lekker uitrusten vandaag. Ik werk lekker door want ik moet op tijd stoppen om vanavond met Lagun naar Nike te rijden. Samen met Katrien, Eager en Gerrit gaan we daar immers een promofilmpje opnemen voor Canisha. Op zich vind ik dat een geweldig leuk idee.

Ware het niet dat ik met een rebelse puber zit natuurlijk en dat ik dat heus niet hoeft bevestigd te zien op beeld. Maar 't is zo geregeld en dus tegen vieren zet ik aan naar de plaats waar ik heb afgesproken met Gerrit, zwaar gewapend met een arsenaal snoepjes. ;-)

Iedereen is mooi op tijd op de afspraak en ik mag Lagun overladen in de auto bij Gerrit. Echter... in de koffer zit al een flatje... Eager die ook wel bekend staat als lekstokje moet toch onderdoen voor het tonggeweld van Lagun. De jongste van de halfbroertjes kan zich echt niet bedwingen in zijn enthousiasme en wordt vrij kordaat en met zware stem op zijn plaats gezet door Gerrit. En dat heeft effect! Lagun is duidelijk mijn stemklank alleen maar gewoon en die maakt niet zoveel indruk.

Nu ja, zodra Gerrit achter het stuur kruipt, komt dat tongetje toch ook weer tevoorschijn hoor. Nu is het aan Eager om het kleine grut op zijn plaats te zetten. En op zijn plaats gezet wordt hij: Lagun krijgt de volle 30 cm² van de koffer terwijl Eager zich op indrukwekkende wijze uitspreidt over de rest en duidelijk maakt dat dat maar zijn volste recht is als oudste. ☺

We komen netjes op tijd aan bij Nike in Laakdal waar Hilde ons opwacht met drie enthousiaste kindjes. "De honden zijn er!" Opvallend hoe je met 1m80 zo in de schaduw kan staan van een flatje van 8 maanden. ☺ De andere kindjes van het integratiekamp dat plaatsvindt op het domein van Nike, zitten nog aan tafel en wij mogen aanschuiven voor een heerlijke spaghetti. Lagun ziet zijn kans schoon om Eager te belagen onder de rolstoel van Katrien door. Honderd keer vraag ik Lagun om te gaan liggen naast mij en honderd keer doet hij het maar wanneer hij de 101^e keer onmiddellijk terug recht veert, zegt Gerrit me dat ik het beter even staak en hem een off you go geef. Beide flatjes raken in een mum van tijd verwickeld in een schermgevecht met hun tongen tot grote hilariteit van de kindjes die hun spaghetti laten koud worden.

Een echt draaiboek is er niet voor deze avond maar het is mooi weer en Gerrit stelt voor dat we buiten een demo geven voor de kindjes op het basketbalveld. In het gras zou misschien een iets té grote uitdaging zijn.

Zo gezegd, zo gedaan. De kindjes gaan in een halve maan voor ons zitten op de grond en hangen aan Gerrits lippen. Afwisselend laat hij ons een oefening demonstreren. We krijgen elk een paar succesnummers toebedeeld: Lagun mag de "high five" demonstreren (bij ons bekend als de 'duw' dat de basis is om deuren te openen), ik laat hem een "roule" doen en een van de kindjes mag het ook eens proberen, Lagun mag ook een "knie" doen bij een meisje in een rolstoel en krijgt een stevige knuffel en ook de moeilijkere oefeningen lukken: voorbij de kindjes wandelen en enkel aandacht hebben voor mij, een "stay" terwijl Eager een "freeze" doet. Grote halfbroer mag de rolstoel van Katrien vooruit trekken door middel van een touw, hij toont hoezeer hij Katrien vertrouwt en stapt achterwaarts voor haar rolstoel uit, hij trekt haar trui uit, betaalt aan de kassa, ... het publiek geniet. Maar de gezichtjes klaren pas echt op wanneer Gerrit aankondigt dat nu de jasjes zullen uitgaan en iedereen eens mag komen knuffelen!

Een van de meisjes komt me vragen of ik elke week een demo geef. "Haha, was het zo goed?" "Ja hoor, nu was Lagun heel braaf, niet zoals aan tafel toen hij vieze dingen aan het doen was met die andere hond". Schitterend.

Een van de andere kindjes komt me vragen welke shampoo ik gebruik voor Lagun want hij ruikt wel erg lekker. Wanneer ik antwoord dat het "Vijver" is van het merk Christel kijkt ze me even niet-begrijpend aan. ;-)

We laten Lagun en Eager los rondlopen tussen de kindjes. Ver zullen ze niet lopen. Zeker Lagun niet die de jongens van hun basketbal tracht te beroven tot groot jolijt van hen. Mooi zo, maak hem maar goed moe, denk ik dan stiekem. ;-)

Vlak voordat we terug huiswaarts keren, wil ik nog even naar toilet. Lagun mag bij Gerrit wachten in de gang en ik geef Gerrit mijn noodtasje (met snoepjes ☺). Wanneer ik terug in de gang kom, zijn Gerrit en Lagun nergens meer te bespeuren. Huh?! Oh wacht, daar om de hoek zie ik een staartje. Ja hoor, dat is mijn kleine schat. Hij ziet er een beetje gestresseerd uit en Gerrit beaamt dat hij wel last heeft van verlatingsangst. Lagun had het meteen op een huilen gezet zodra ik achter de deur was verdwenen. Dit wordt de komende weken een echt aandachtspunt. Thuis en op het werk in het bureau heeft hij het niet, het is pas wanneer we op nieuwe plaatsen komen dat hij een beetje panikeert wanneer ik alleen weg ga. Gerrit raadt me aan om telkens op nieuwe plaatsen een paar meter verder op te gaan zitten en pas terug te keren wanneer hij helemaal kalm is. Ik ben benieuwd.

Verder heb ik Laguns rebellie wellicht ook deels te danken aan een gebrek aan uitdaging. Ik mag het wat moeilijker maken voor de puber. Moeilijker?! Ik vind het nu wel al best pittig hoor... maar het klopt wel dat ik niet zoveel meer heb getraind met onze vriend. Vooral met de *apporte* en *fetch-apporte* moet ik nu toch goed in gang schieten.

Dag 188 - Woensdag 3 juli

Ik heb mijn thuiswerkdagen deze week gewisseld omdat ik dacht dat we gisteravond pas veel later zouden thuis zijn na de filmopname bij Nike. Uiteindelijk is dat niet echt nodig gebleken maar het doet toch deugd om te kunnen uitslapen tot acht uur. Lagun heeft nu al sterallures: die blijft bijna de hele dag in zijn eigen penthouse liggen. ☺

Mijn hart loopt soms toch zo over van liefde voor dat mormeltje, zeker wanneer hij zich met zijn zachte vachtje op mijn blote voeten komt nestelen. Lekker tapijtje voor onder het werk.

Ik heb een dwaze grijns op mijn snoet wanneer ik terugdenk aan Gerrits woorden van gisteravond: "flatjes blijven doorgaans wat langer bij hun gastgezin want het duurt wel wat langer meestal tegen dat ze volwassen zijn, ze blijven langer puber". Nu, dat puberen op zich daar heb ik het uiteraard niet zo op begrepen maar elke dag dat Lagun langer bij me mag blijven, is er een te weinig. ;-)